

Лакоснік Каріна,

здобувач вищої освіти ступеня бакалавра
спеціальності «Право» ІІЗ навчальної групи
навчально-наукового інституту №1

* * *

І крок за кроком боліла
його душа
День за днем кипіла його кров
Вибивав він свою і нашу волю
Не бачив з того дня життя
Діти, жінки не бачили батька, чоловіка
А відтепер воїна
Коли скінчиться ця клята русня?
Коли Бог, в якого ми так віримо, усвідомить трагедію
України?
Ми живемо, хоч так важно навіть стояти
Ми хотіли і хочемо гуляти нічним Києвом
Сирена, сирена... а потім ракети, шахед
Діти спускаються в підвал
А хочуть спокійно вчитися
На Вокзальній приліт...
Хтось задихається від диму
А хтось пляше і радіє, що він вбивця
невинного миру...

* * *

Вечір
Мама готує ліжко в коридорі
Адже ворог прокидається вночі
Мені страшно засинати, але ж я ще маленький
Мені не можна дивитися фільми жахів...
Скажіть йому «схаменись»
Бо моя мати помирає...

В мене відняло голос і я не можу втекти, адже на
руках закривавлене тіло
Її очі дивились на мої
Ось тоді мені було 10, а стало всі 20
Мені більше не цікаві мультики
Я хочу почути «лягай спати»
Мого будинку немає і на дитячій гойдалці полум'я
догорає
Куди мені йти? Чого чекати?
Адже монстр ще живе і він не перестане вбивати
Я хочу кричати, а з того дня я німий
Мені вже зовсім не страшно
Моя королева небес закрила своєю душею малого
мене
А моя душа навіки залишилась з нею